

Kdo vytrvá

Hošťálková 25.9.2016

Písňe: EZ 379, (175), 631, 161, 636

Čtení z písma: Lk 13, 23 – 29, Filip 3, 13 – 14

Bratři a sestry,

nedávno jsem koupil dům a jako bych slyšel hlas některého z mých známých. Kvalitně postavený dům na dobrém místě, to už je přece jen nějaká životní jistota. Opravdu? Myslím, že životní jistoty je potřeba hledat jinde. My, kteří věříme v Ježíše Krista jsme dostali výsadu dohlédnout za těch několik desítek let tady na zemi. V 1. listu Janově čteme:

Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.

1 Jan 5,13

Apoštol Pavel zde uvádí „abyste **věděli**, že máte věčný život.“ Není zde uvedeno, abyste doufali nebo abyste věřili, ale je zde výslovně uvedeno, abyste **věděli**. Pokud něco víme, pak nemáme nejmenší důvod o tom pochybovat. Bůh nám zde slovy apoštola Pavla sděluje, že nám dává jistotu věčného života.

Z jednoho staršího kázání od Dana Drápala si v této souvislosti vypůjčím jednoduchou otázku. „Kdybys dnes v noci zemřel, kde by ses probudil? Na to vám například katolíci nejčastěji řeknou: „V očistci.“ V naší církvi bychom ale pravděpodobně slyšeli z většiny úst slyšeli správnou odpověď: „V nebi nebo někde u Boha, v Božím království.“ Zkusme se ptát dál. „Z jakého důvodu?“ Na to vám hodně lidí odpoví něco v tomto smyslu: „Žiju spořádaný život, nekradu, nepodvádím, nikomu neublížuji.“ „Opravdu jsi nikdy nic špatného neprovedl?“ „No... kdysi v dětství jsem rozbil okno u sousedů a pak jsem to svedl na mého bratra. Ale to nic nebylo. Jenom taková klukovina...“

Boží pohled na věc je jiný, najdeme ho v šesté kapitole dopisu Římanům:

Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Řím 6, 23

Myslím že si všichni uvědomujeme, že nemůžeme být spravedliví před Bohem na základě našeho bezúhonného života. Nikdo z nás. Přesto víme, že máme věčný život a že jsme ho obdrželi Boží milostí v Kristu. To je obsaženo v našem protestantském „sola gratia“ - pouhou milostí. Ta milost je Boží dar, který si nemůžeme ničím zasloužit. Ani kdybychom celý svůj život věnovali službě druhým lidem, ani kdybychom nechyběli na žádném křesťanském shromáždění, ani kdybychom rozdali všechno, co máme. Nic z toho nemůže uhradit naši pohledávku po věčném věčný životě. Dostáváme ho darem a nejde o nic levného. Úhrada byla provedena na kříži, Kristovou krví.

Každá mince má dvě strany líc a rub. Proto zde musím uvést druhou polovinu pravdy o jistotě spasení. Najdeme ji v oddílu, který mě osobně připadá z celé Bible nejděsivější.

Ne každý, kdo mi říká 'Pane, Pane', vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: 'Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu nepronorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?' A tehdy já prohlásím: 'Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.'

Mt 7, 21 - 23

Pán Ježíš, zde nemluví o nevěřících lidech. Mluví zde o křesťanech, kteří v něj uvěřili, byli obdarováni dary Ducha svatého a zjevně jimi také sloužili. Přesto se jim dostává nesmírně tvrdého odmítnutí: 'Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.' Tím rozhodně nechci zlehčovat dary Ducha Svatého. Jsou velice potřebným vybavením pro službu ke společnému růstu. Samy o sobě nás ale neposvěcují, ani z nás nedělají křesťany jakési pomyslné vyšší duchovní úrovně. Všimněme si něčeho jiného - zdánlivého rozporu v Biblické zvěsti. Jak může současně platit naše jistota spasení nebo jinak řečeno věčného života a Kristovo „neznám vás nebo nikdy jsem vás neznal“? Vysvětlení najdeme v druhé kapitole Jakubova listu:

Co je platné, moji bratří, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit? Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá.

Jk 2, 14 a 17

Bůh od nás očekává živou víru. Živá víra neznamena jen to, že věříme v jediného Boha. To je správné, ale takto věří i démoni a hrozí se toho. Máme-li živou víru, Bůh v nás působí, abychom chtěli a dělali to, co se jemu líbí.

A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní - nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti - s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí. Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování, abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm svítejte jako hvězdy, které osvěcují svět, držte se slova života, abych se vámi mohl pochlubit v den Kristův, že jsem nadarmo neběžel ani se nadarmo nenamáhal.

Fil 2,12 - 16

Živá víra znamená změnu v našem srdci nebo chcete-li v nitru naší osobnosti. Změnu nebo lépe řečeno spoustu změn v místě, kde se rodí naše nejnítějnější rozhodnutí. Sami se ale změnit neumíme. Mění nás Bůh, aby celý náš život byl podle toho, jak On si to přeje, ale v každém okamžiku si můžeme svobodně vybírat, zda věci uděláme podle jeho vůle nebo podle té naší.

Důsledkem těchto vnitřních změn jsou změny viditelné navenek. Stáváme se bezúhonnými a ryzími. Pro lidi světa jsme tak trochu exoti a často nás nazývají náboženskými fanatiky. Pokud je naše víra živá a naše rozhodování směřované na to, co se líbí Bohu, začínáme vyčnívat z davu, moderněji řečeno, začínáme se zviditelňovat. Jinak řečeno, začínáme být světlem tomuto světu, které ukazuje cestu k Bohu. Můžete mi věřit, že takové křesťanství budou do jisté míry uznávat i nezapřisáhlejší ateisté.

To vše vůbec neznamena, že se hned staneme dokonalými. Je to neustálý zápas. Padáme a zase se zvedáme. Vyznáváme hříchy a už se k nim nevracíme. Chvilí se nám zdá, že už teď je to dobré, ale vzápětí přijde další událost, další zkouška a už máme zase co vyznávat. Své spasení konáme s bázní a třesením, každý den, každou minutu. V živé víře si také uvědomujeme si, že lidé kolem nás směřují do věčného zahynutí a nechceme, aby tam skončili. Důsledkem našich vnitřních změn je láska k Bohu i k druhým lidem.

Chtěl bych dodat, že ani nejpožehnanější Boží služebníci se někdy nevyhnou pádům. Slyšel jsem o evangelistovi, který byl opravdu naplněný Duchem svatým. Na jeho shromážděních se obracely spousty lidí, mnozí také prožili tělesné uzdravení. Tento Bohem požehnaný člověk se ale dopustil velmi závažného hříchu. Přestože byl ženatý, začal žít s nějakou jinou ženou. Asi bychom čekali, že Bůh mu ihned odňal své požehnání, ale nestalo se tak. Jeho shromáždění byla jako dřív, plná Ducha svatého, lidé se dál obraceli k Bohu. On sám v tom viděl jakési potvrzení, že vlastně nic špatného nedělá. Nevím, jak tento příběh skončil. Vypůjčím si kulisy z podobenství o boháči a Lazarovi a pokusím se závěr domyslet. Evangelista za nějaký čas zemřel a díval se z místa, kde mu bylo opravdu zle, jak Ti, kteří se obrátili k Bohu na jeho shromážděních, jsou v Boží blízkosti. On sám byl ale ztracen, navždy oddělen od Boha nepřekročitelnou propastí. Nebo byl závěr našeho příběhu jiný a Bůh mu dal možnost nápravy?

Živá víra nebo jinak nový život z Ducha v nás uvnitř bojuje s naší lidskou přirozeností. Občas se ptávám sám sebe. „Podřizuji se ještě Bohu nebo už je má víra mrtvá a věřím stejně jako démoni.“ Málokdo se totiž rozhodne: „Tak odteď přestávám věřit.“ nebo „dnes už konečně odpadnu od Boha.“ Samotné odpadnutí nebo upozadění víry probíhá jinak. Pomalu se krok za krokem se vzdalujeme od Boha. Vnější forma křesťanství nám často zůstane, ale uvnitř už je to jiné. Přestáváme si našeho Pána nechat mluvit do našich rozhodnutí. Přestává nás zajímat, co si o nás myslí. Bible se nám pomalu uzavírá a je to nuda ji zase číst, modlitba se stává ztrátou času a tak pomalu dál a dál. Bůh se nám nevzdaluje to my se vzdalujeme jemu.

Prožili jste něco takového? Myslím, že každý, kdo nějakou dobu chodí s Bohem má za sebou podobou zkušenost. Vzpomínám si, že u mně při poslední „krizi“ začal návrat k Bohu modlitbami a zpíváním křesťanských písniček. Víím, že si před mým Pánem nemusím hrát na nějakého křesťanského supermana a že s ním vždycky můžu probrat přesně to, co právě prožívám a že On mi ukáže cestu k návratu. Na závěr chci dodat, že Bůh nám slovy písma vzkazuje. Bojujte ten dobrý boj víry, abyste dosáhli věčného života k němuž jste byli povoláni. (1 Tm 6, 12).

Amen